

У Црној Гори се упоредо одвијају два процеса. Један се одвија изнутра, а други споља. Један има оправдања, а други нема. Један је природан, а други неприродан. Унутрашњи процес се тиче духовне обнове Црне Горе кроз повратак појединаца, али и читавих породица, братстава и племена Богу и Цркви Христовој. Тај повратак се уочава и догађа кроз десетине и стотине хиљада крштења, миропомазања, венчања, кроз пост, молитву, причешће и повратак врлинском животу у Цркви Христовој, која је у Црној Гори оличена у Митрополији црногорско-приморској и епархијама Будимљанско-никшићкој, Захумско-херцеговачкој и Милешевској. Други процес се, мимо логике, реда и поретка, одвија кроз систематску римокатоличку акцију ка промени идентитета православног становништва у Црној Гори. То се покушава извршити кроз причу о тзв. Европи, а у суштини кроз латинизацију и хрватизацију српског језика.

Иако је и у претходном и у актуелном Уставу Црне Горе прописано да су ћирилично и латинично писмо равноправни, мора се констатовати да се о равноправности може говорити само као о мртвом слову на папиру. И након површне анализе, веома лако се може констатовати да је, нажалост, ћирилично писмо готово протерано из Црне Горе. Скоро сва службена комуникација државних органа, јавних, културних, спортских и привредних установа се обавља на хрватском латиничном писму које је страном нама православним хришћанима, али и бићу и историји Црне Горе - земљи која има ободски Октоих као прву српску штампану књигу (приказивали су је не као српску књигу него као „прву штампану књигу на словенском југу“). На Телевизији Црне Горе као јавном сервису се никада и ни у ком случају не може видети ћирилично писмо.

Скоро све рекламе на фирмама, кафићима, бутицима и сличним радњама исписане су на хрватској латиници. Преко радио-станица се углавном емитује „глазба“ хрватских „глазбеника“. И не само то. И нови црногорски музички фестивали се организују по узору на оне у Хрватској. У Будви је ове године, ни мање ни више, за селектора музичког фестивала, и поред многих других значајнијих музичких имена, одређен Хрват Ђело Јусић. То није било довољно. За службеног водитеља одређен је Хрват Оливер Млакар. Скоро сви медији су овој двојници Хрвата поклонили велику пажњу. Више медијског простора на електронским медијима је добио Јусић за неколико дана свог боравка у Црној Гори него читава Митрополија црногорско-приморска за претходних десет година. Јусић се није либио да Црногорцима чита лекције у сред Црне Горе због „ратне прошлости приликом похода црногорских резервиста и драговољаца на Дубровник 1991. године“, али није пропустио прилику да похвали пут којим Црна Гора сада иде, а чему је и он сведок!?!

Није ми чудо када Хрват Ђело Јусић говори тако како говори и захтева то што захтева по Црној Гори. Али, веће је чудо када се дивне речи српског језика којим се у Црној Гори говори вековима замењују тзв. „хрватизмима“, који су се једино користили у Брозовом Загорју. Тзв. „хрватизме“ у свом говору нису употребљавали чак ни покрштени Срби, који данас називају „бокешким Хрватима“!

Немам ништа против што „бокешки“ Хрвати данас, ради сведочења и потврђивања свог новог хрватског идентитета, у свом говору користе речи које су стране српском језику којим су вековима говорили. Али, чудим се када чујем спикере државне телевизије када,

Хрватизми

Пише: Велибор Џомић
среда, 08 октобар 2008 20:16

где год стигну, убацују тзв. хрватизме или речи тзв. хрватског новогвора. Готово је редовна појава да се, приликом преноса спортских утакмица, уместо „изједначење“ каже „поравнање“ или уместо „посебно“ кажу „изнимно“. По свему судећи, уводи се хрватска верзија тзв. црногорског језика!

Глас Јавности